

Mít lásku jedni k druhým

Hošťálková 2. 9. 2018

Písně: 364, 422, 483, 688, 384

Čtení z Písma: ev. Jana 15, 1 - 14

Text kázání: ev. Jana 13, 34 - 35

Milí bratři a sestry,

Janovo slovo nás přirozeně vede k otázce: „*Kde je vlastně opravdový sbor Ježíše Krista?*“ Pátrání po pravém Kristově společenství bylo církvi blízké vždy. Také stará Jednota bratrská se kdysi dávno vydala do světa, aby hledala pravou církev. - Nenašla ji a pak pochopila, že začíná právě mezi nimi, tam kde je horlivé, Kristu odevzdané srdce.

Dnes začíná nový školní rok - vysílali jsme do služby na díle Páně v tomto sboru všechny, kteří chtějí tuto službu ochotně vzít na sebe. Myslíme ovšem také na naše křesťanské rodiny - máme své děti, vnuky, ti se vrací do škol k učení i mezi své kamarády; jak jim stát po boku, jak porozumět tomu, že jsou také vyslanci našich rodin a budou se tam chovat tak, jak jsme je k tomu připravili a vyučili?

Co je to vlastně křesťanská rodina? Obě otázky: „*Kde je opravdový sbor Ježíše Krista?*“ a „*Co to vlastně je křesťanská rodina?*“ spolu nerozlučně souvisí. Tam, kde je opravdový sbor Kristových následovníků, tam určitě také žijí křesťanské rodiny. Tato otázka po pravém Kristově společenství není nijak lehká. Odpověď na ni se nedá vtěsnat do nějaké formulky nebo definice. Existuje celá řada odpovědí. Někomu se ještě možná vybaví příslušná katechismová otázka, někdo zase třeba něco četl, nebo slyšel přednášku na podobné téma.

Minulý rok touto dobou jsme byli na autobusovém zájezdu - příští neděli pojedem zas. Docela se nám ten společný výlet vydařil, třebaže trochu přšelo. Jeli jsme do Lanškrouna, Letohradu, projížděli jsme různými vesnicemi, je to kraj, kde působila stará Jednota bratrská, místo odkud evangelíci odcházeli do exilu. Zastavili jsme se v Kunvaldu - ve staré modlitebně Jednoty bratrské. Když jsme těmi různými místy projížděli, pak jsme viděli naše kostely, připomněli jsme si také faráře, kteří v těch kterých sborech sloužili nebo slouží.

Ale možná si občas položíme otázku: Je to tak jednoduché a přímočaré? - Tady je kostel, vedle stojí fara, v ní bydlí farář, tady tedy také žije evangelická církev. Ale je už automaticky křesťanský sbor tam, kde mají pěkný kostel, kde je farář, kde se pravidelně konají bohoslužby? Kolik stesků dnes slýcháváme na to, jak je to tam nebo onde bídné - málo lidí, málo dětí, mládež třeba žádná. Máme tedy sbory, to ano, ale hned musíme dodat, že všelijak neduživé a nemohoucí, často příliš nepřipomínají skutečný sbor Ježíše Krista.

Tato otázka nad církví trápila už i reformátory. Když se Martin Luther snažil vystihnout kde je pravá církev, odpověděl na to tak, že pravá církev Kristova je tam, kde se káže čisté Slovo Boží. - A měl jistě pravdu. Tam, kde by se nekázalo evangelium, kde by se kázala jen nějaká jeho náhražka - lidská moudrost a vtip nebo morálka, tam kde by krásné obřady nenechávaly prostor pro evangelium Kristovo,

tam by Kristova církev být nemohla. Jsme dnes tomuto reformátorovi velmi vděčni za jeho velký zápas o čistotu Slova Božího.

A přece po něm přišel Jan Kalvín a ve shodě také s naší domácí reformací k tomuto úsilí o čistotu Slova přidává kázeň. Jakoby cítil, že nestačí Slovo Boží jen kázat, ale že je také potřebné starat se o to, aby lidé zachovávali normy Božího Slova, aby nedocházelo k rozporu mezi kázaným slovem a životem lidí. Podřizování se Božímu Slovu a poslušnosti Božích přikázání chtěl dosáhnout za pomoci kázně. Kalvín byl veliký muž kázně, až to trochu přeháněl; při této horlivosti mu často nezbývalo v srdci místo pro lásku a milosrdenství. Tím ale nijak nechceme zlehčit tento jeho správný postoj a důraz.

Náš katechismus v podstatě říká o této věci toto: *„Pravá církev Ježíše Krista je tam, kde se káže čisté Slovo Boží, kde se svátosti vysluhují podle nařízení Kristova a kde se udržuje dobrý řád a kázeň.“* Je to tedy jakési shrnutí všeho toho, čeho se reformace dobrala. Je to dobré a výstižné, přesto ale i zde cítíme, že jsme na něco důležitého v našich sborech i křesťanských rodinách - pozapomněli. Pán Ježíš nám to připomíná a klade na srdce: **„Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“**

Křesťanský sbor, rodina, křesťané vůbec se poznají a jsou tam, kde se mají navzájem rádi. Musíme přiznat, že v našich sborech často vládne chladné ovzduší. Lidé se sejdou, zazpívají si, poslechnou kázání a zase se rozejdou - už aby byl každý zase co nejdříve doma. A když do kostela přijde někdo cizí, pár lidí se po něm ohlédne, v duchu se ptají, kdo to asi může být, ale nikdo onoho nově příchozího srdečně nepřivítá, neprojeví o něj zájem. A přece tomu má být tak, že když mezi nás lidé vkročí, mají přímo nadechnout ono zvláštní křesťanské ovzduší - opravdovou, upřímnou vzájemnou lásku. O Gándhím se říká, že vážně přemýšlel o tom stát se křesťanem. Od svého úmyslu však upustil, když přišel v Jižní Africe před křesťanský chrám, kde na dveřích visela cedule: „Jen pro bílé“. Všechno kázání, modlení a zpívání je v podstatě k ničemu tam, kde chybí láska.

A totéž, co platí o křesťanském sboru, platí také o křesťanské rodině. Křesťanská rodina ještě nemusí být ta, která sedí neděli co neděli v kostele. - I když chvála Pánu Bohu za to, jestliže tam sedí. Nemusí být ani tam, kde se doma čte Bible. - I když chvála Pánu Bohu za to, že takové rodiny jsou. Ale toto vše krásné se znehodnocuje tam, kde se lidé nedovedou v lásce snášet, kde si lidé nedovedou navzájem odpustit, kde není vzájemné důvěry. Je to dnes opravdová bída, že se ve skutečnosti často v ničem nelišíme od lidí nevěřících. Lidé vedle sebe mohou žít celá léta a nemusí o sobě vědět, že jsou evangelíci. A přece by to na sobě měli poznat, aniž by se na to musel jeden druhého ptát - právě podle lásky, která vyznačuje jejich rodinný a manželský život, i podle vztahu lásky k ostatním lidem. *„Město na hoře ležící nemůže být ukryto a svíce se neschovává pod kbelík.“*

Možná, že jdeme opět vstříc době, kdy působnost našeho svědectví slovem bude všelijak omezena. Nemuseli bychom z toho být nešťastní, kdybychom jako jednotlivci i jako celé rodiny uměli žít tak, aby nám lidé záviděli. Ne aby nám záviděli, že máme nové auto, že jsme si postavili nový dům..., ale aby nám museli závidět onen hřejivý a obšťastňující vztah lásky a vzájemného přijetí. I kdybychom vůbec nemohli otevřít ústa, láska za nás promluví sama, láska sama bude za nás vydávat svědectví o Tom, který byl tou pravou láskou a pravdou.

Tomu se dnes máme obzvláště učit - ve sboru i doma. Nějak přirozeně cítíme, že více oprávněn kázat Krista je kazatel, který třeba není žádným brilantním řečníkem

ani vzdělavcem který by se mohl s každým měřit, ale člověk pokorný, z něhož vyzařuje upřímná a opravdová láska na všechny strany - k lidem starým i k dětem, ke zdravým i nemocným, k prostým i vzdělaným a kdo dovede ve sboru pěstovat vzájemný život lásky. A může to být i sebestopší sestra nebo bratr. - Jestliže pochopili, že cesta za Kristem je cestou lásky, pochopil vlastně vše. Konají-li v tomto duchu svou službu, vychovávají skutečné učedníky Ježíše Krista. Ve sboru, který si říká křesťanský, se vše musí dít ve službách právě této lásky. A takový sbor - to jsou děti, mládež, dospělí až po ty nejstarší. Všichni se mají podílet na utváření tohoto prostředí vzájemné blízkosti a lásky. - Také křesťanská rodina.

Křesťanská rodina má žít ve sboru, v té širší rodině bratří a sester, otců a matek. Není-li tomu tak, pak ochabuje a - ve své lásce k Pánu Bohu i v lásce vzájemné - hyne. Připravovat dětem doma ovzduší opravdové lásky, to je ten nejlepší způsob křesťanské výchovy a také největší dar, který můžeme svým dětem dát.

Křesťané jsou lidmi lásky. Lidmi, kteří se mají navzájem rádi a takto si dávají to největší, co jen člověk člověku může a je schopen dát. Křesťané jsou lidmi, kteří nechtějí nikomu ubližovat, nikoho dělat nešťastným, ale všem sloužit k pokoji, lásce, k dobrému. To je naše cesta, náš jediný program. Celý svět dnes nic nepotřebuje tolik jako právě lásku. V lásce je jeho budoucnost - v ne-lásce jeho zkáza.

Jak je to prosté a přitom tak velkolepé být křesťanem. Být křesťanem znamená být člověkem lásky. Též křesťanská rodina má být místem této lásky a ovšem celý křesťanský sbor. Nejvíce se Kristu přibližujeme, když se máme navzájem rádi. Tímto způsobem o něm také nejvíce svědčíme a sami z něj nejvíce máme. Apoštol Jan pověděl: **„Milování, milujte se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.“** A náš Pán, Ježíš Kristus: **„Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“**

Amen.